

4. a 5. kapitole (The Disinherited — Vydědění a Unconscious Motives — Nevědomé motivy). Jednu z hlavních příčin individuálního vývoje ke zločinnosti spatřuje autor v tzv. deprivaci, a to zejména v deprivaci v útlém věku. Tento pojem je u nás zásluhou Langmeiera a Matějčka dosti znám z jejich publikace (*Psychická deprivace v dětství* (SZdN Praha 1963). Širší veřejnosti je pak znám z filmu Děti bez lásky. U psychické deprivace jde o soustavné neuspokojování citových a pudových potřeb, zejména v dětství. Jones věcně správně a důsledněji než čeští autoři používá ve svých výkladech psychoanalytické pojmové výzbroje.

Největší kriminalitou se vyznačuje dělnická třída. Tam také, alespoň podle autora a v Anglii, je dítě vystavováno největšímu nebezpečí deprivace. Je zajímavé, že na jedné z letošních schůzí psychiatrické sekce Purkyňovy lékařské společnosti vyplynuly z diskuse obdobné závěry i pro naše poměry.

Dalších pět kapitol se zabývá soudní a trestní praxí. Psychologické zaměření činí autora vnímavým k některým dosud málo známým aspektům trestně soudní praxe. Společnost trestá zločince, aby se chránila, a aby je — pokud to je možné — převychovala. Vedle těchto legálně dovolených a morálně schvalovaných pohnutek si zákonů poslušní občané odreagovávají, vyžívají, na zločincích svou agresi, kterou by jinak stěží umístili.

Zajímavý je popis některých nových metod uplatňovaných v zacházení se zločinci při výkonu trestu. Reformační snahy směřují k co nejtěsnějšímu přiblížení k léčebné praxi. Neplynou z abstraktně chápaného humanismu, nýbrž ze zjištění, že tradiční vězeňská vazba dnes méně než dříve vede k nápravě trestanců, že recidivita ustavičně vzrůstá.

K novým metodám patří „skupinové poradenství“ ve věznicích, snahy příznivě ovlivňovat také rodinné a širší společenské prostředí trestancovo, do něhož se po odpykání trestu vrátí.

I když je pravděpodobně nemožné činit již teď definitivní závěry, jeví se autorovi, a to zejména u mladistvých provinilců, jako nejúčinnější tzv. „probace“. Odsouzenec je po rozsudku ponechán na svobodě, ve svém normálním prostředí, a je na soudem vyměřenou dobu svěřen do péče zvláštního úředního pracovníka (probation officer), jenž nejen dohlíží, nýbrž také zajišťuje všechny záležitosti souvisící s jeho převýchovou, a o zdaru či nezdaru své činnosti zpravuje soud.

Zvláštní kapitola je věnována soudobé „revolté mládeže“.

Pokud jde o konkrétní údaje, opírá se publikace o data z Velké Británie, okrajově také ze Spojených států.

Kniha se velmi příznivě liší od různých starších kriminálních psychologů psaných experty soudního lékařství a právníky — vyšetřovateli. Na rozdíl od těchto publikací

se nezabývá technikou zločinu. Autorovi jde o vystižení příčin vedoucích ke kriminalitě, o prevenci a převýchovu zločinců. Autor nerozvíjí žádné vlastní teorie, nýbrž ucelené a kriticky referuje o obecně uznávaných poznatcích, které jsou ovšem u nás poměrně málo známy. Kniha je psána živým stylem a splňuje požadavky populárně vědeckého pojednání na velmi dobré odborné úrovni.

Miloš Bondy

**Karl Saller: Rasové učení nacionálního socialismu ve vědě a propagandě (Die Rassenlehre des Nationalsozialismus in Wissenschaft und Propaganda)**

Progress Verlag, Darmstadt 1961.

V úvodu knihy autor vysvětluje důvody, pro které se přes značný časový odstup vrací k této v dějinách smutně proslulé tematicke.

Kniha je především výrazem Sallerova vědeckého svědomí. Je rekapitulací událostí, jak se vyvíjely v německých vědeckých kruzích v době kolem Hitlerova uchvácení moci. Sallerův osud se podobá osudům mnoha pokrokových německých vědců. Jako přirodovědec, lékař a antropolog byl v roce 1927 jmenován soukromým docentem, později profesorem antropologie na universitě v Göttingen. Po roce 1933 němečtí „rasoví odborníci“ očekávali, že se připojí k hnutí za další rozpracování rasových zákonů. Když odmítl, byl zbaven univerzitního místa, vtačen a pomlouván v nacistickém tisku, zesměšňován a vyvracen fašistickými rasovými „teoretiky“, jeho spisy byly zakázány. Za války byl prohlášen za osobu politicky nespolehlivou a sloužil jako lékař v lazaretě. Po válce byl rehabilitován, nyní pracuje jako univerzitní profesor a zastává řadu čestných funkcí.

Tento osobní moment. toto vědecké zúčtování s nacismem ze strany člověka, který svou profesí a zaměřením byl v přímém rozporu s jednou z nejdůležitějších součástí německé fašistické ideologie — s rasovým učením, by byly jistě dostatečným důvodem k napsání zajímavé práce, k němuž měl však Saller ještě jiné důvody. Je nejen antropolog a antifašista, ale také Němec a humanista. Pečlivě sledoval vývoj ideologických názorů a osudy rasového učení po válce a došel k závěru, že minulost dosud nebyla překonána. Nejen proto, že ze světových dějin nelze vymazat ono období, kdy rasová hygiena, rasové zákony a rasová nenávisť byly povýšeny na základní principy a závisel na nich život a smrt milionů, ale také proto, že rasová nenávisť ve vědomí lidí dosud existuje a je stále ještě teoreticky zdůvodňována a propagována.

V této dějinné souvislosti se před antropologem-humanistou Sallerem vynořuje německý lid, a zejména německá mládež, kterým se jako zasvěcený vědec cítí povinen ukázat rasové učení v jeho základech, v jeho aplikaci, a „překonat po této stránce minulost“.

Kniha se v podstatě zabývá třemi hlavními

problémy: dějinnými základy vzniku rasového učení, vědou a propagandou v nacionálně socialistickém rasovém učení a praktickými účinky rasového učení. Saller vychází z toho, že rasové učení bylo jedním z rozhodujících duchovních základů nacionálního socialismu. Nebylo sice základem jeho uchopení moci (k moci se dostal z jiných důvodů), ale bylo cílem této moci a ideál „tisícileté říše“ obývané plavovlasými germány byl narýsován Hitlerem již v *Mein Kampf*.

Podle Sallera měly pro formy nacionálně socialistického rasového učení podstatný význam osoby, které stály v čele fašistického hnutí — osobní vlastnosti Hitlera a ostatních vůdců. Krátce, ale výstižně rozebírá vývoj těchto lidí, jejich vzdělání, povahové vlastnosti, vzhled apod. Výsledkem analýzy je poukaz na patologickou zatíženost, komplexy nejružnějšího druhu, mezery ve vzdělání, fanatismus, podléhání slabošským zvykům a vášním, na to, že značná část nacionálně socialistických vůdců představovala ztroskotané existence.

To ovlivnilo podobu fašistické rasové teorie v tom smyslu, že představovala chaos nejrozličnějších myšlenek, předpokladů, pověr a utajených nenávistí jednotlivých vůdců, především Hitlera. Saller líčí složité metamorfózy rasového učení a ukazuje na kuriózní problémy, s nimiž zápolili němečtí fašisté před uchopením moci. Je např. všeobecně známo, že rasovou teorii nebylo možno aplikovat na fašistické představitele, kteří měli daleko k ideálu nordického člověka, jak jej popsal francouzský hrabě Gobineau, k jehož učení se fašisté hlásili: vysoký, urostlý, plavovlasý, modrooký. Zpočátku, říká Saller, byl nacionální socialismus německému lidu svým rasovým patosem k smíchu. Dokonce koloval na duševní a fyzické „nordiky“ vtip: „Plavý jako Hitler, štíhlý jako Göring, mlčenlivý jako Goebbels, ctnostný jako Röhm“.

Fašističtí vůdcové měli s aplikací rasové teorie problémy nejen uvnitř vlastního hnutí, ale i vůči svým spojencům Itálii a Japonsku. Šlo zejména o názor na čistotu rasy. Zatímco němečtí fašisté vycházeli z téze o věčném boji v přírodě a společnosti, ve kterém přirozený vývoj vede k vítězství silnějšího, jenž musí vládnout a nesmí se mísit se slabším, zatímco nejsvětější povinností německého nordika byla ochrana „čisté rasy“ a hubení rasy méně hodnotné, měli italští fašisté poněkud jiné názory. Zajímavý je z tohoto hlediska rozhovor Emila Ludwiga s Mussolinim (v r. 1933), ve kterém se Mussolini ptá, zda skutečně věří, že v Evropě existují čisté rasy. Mussolini lapidárně odpovídá: „Ovšem, že již neexistuje žádná čistá rasa, ani židé nezůstali nesmíšení. Právě ze šťastného míšení vzniká často síla a krása národa. Rasa, to je cit, žádná realita; 95 % je cit. Nevěřím, že je možné dokázat větší či menší čistotu rasy“.

Všechny tyto problémy se po nastolení fašistické diktatury zjednodušily. Zatímco před rokem 1933 bylo možno rasové učení nacionálního socialismu ignorovat a považovat je za hloupou výstřednost, po nastolení dikta-

tury začalo oficiální „třídění duchů“, a to v nejostřejší podobě. Saller podrobně popisuje toto období a ukazuje, že vědecké kruhy odolávaly fašistickému náporu (i podle hodnocení samotných fašistických představitelů) poměrně dlouho. Tak podle slov prof. dr. W. Franka, presidenta Říšského institutu pro dějiny nového Německa, měli nacionální socialisté v těchto kruzích v letech 1933/34 pozice sotva takové, jaké měli v politické oblasti v letech 1929/30.

Saller zasvěceně líčí postupnou kapitulaci antropologie a přírodovědy před fašismem, rozeznání a odstraňování vědců, kteří se nepoddali. Ukazuje na klíčové postavení Lehmanova nakladatelství v Mnichově v šíření nacistické ideologie, soustřeďující se na masové vydávání spisů Günthera, Clausse, E. Fischera, Lenze, K. V. Müllera, Rüdina Schemanna, K. B. Schultze aj. Popisuje jednotlivé spolky a organizace, jako například Archiv pro rasy a společenskou biologii (Gesellschaftsbiologie), orgán Německé společnosti pro rasovou hygienu (vzniklé již v r. 1905), časopis *Národ a rasa* (*Volk und Rasse*) aj. a jejich úlohu při šíření nacionálně socialistického učení. Členové a zakladatelé těchto orgánů a organizací obsadili pak čelná místa na žebříčku fašistického vysokého školství v oblasti antropologie, medicíny a přírodních věd.

Význam této části knihy je v historicky cenném svědectví přímého účastníka a pozorovatele tohoto prerozu vysokého školství v nástroj fašismu.

V další kapitole pak Saller rozebírá historické základy, na nichž vybudoval nacionální socialismus své učení, zejména pokud jde o pojetí židovské otázky, která je také centrem jeho pozornosti. Rozebírá jednotlivé etapy vývoje židovského problému, počínaje starými kulturami egyptskou a řeckou, a uvádí, že i když znaly rasové rozdíly, nespojovaly s nimi žádné záporné soudy a nedošlo k rasové diskriminaci. Určitý antisemitismus se objevil po pádu Jeruzaléma, kdy se židé trousili do Římské říše, avšak na rozdíl od jiných etnografických skupin se neasimilovali, ale zůstávali uzavřeni ve svém náboženství. Tento antisemitismus byl však především náboženský. Evropská středověká kultura si rovněž jasně uvědomovala rozdíl mezi křesťany a židy, neboť starý problém trval: židé se nespojili s ostatním obyvatelstvem, drželi se zvlášť — dokonce územně, v ghetech. Charakter středověkého rozporu byl rovněž náboženský. Je však třeba dodat: náboženský a sociální. Zatímco židé byli ve starém světě následováni skutečně především nábožensky, středověk připojil i jistá sociální opatření — tak např. židé nesměli mít pozemkové vlastnictví, provozovat určitá řemesla, vykonávat duševní práci; na druhé straně jim bylo dovoleno půjčování peněz na úroky, zatímco křesťanům byla tato činnost zakazována. Židé byli tímto nuceni k jistým povoláním a pracím, takže lichva, určitý druh obchodování ap. nevyplyvaly z povahy židovského obyvatelstva, ale vznikly z histo-

rické nutnosti původně podmíněné náboženskými výhradami.

Zvláštní etapu ve vývoji židovské otázky znamenal novověk. Objevení Ameriky a kolonizace rozšířily obzory Evropanů i ve smyslu důkladnějšího poznání dalších ras a vedly ke snaze založit vědecky podložené názory o jejich vzniku, zvláštnostech apod. První, kdo se o to pokusil, byl Blumenbach (1792—1840).

Období obrození představuje další krok ve vývoji rasové teorie. Vedle rasové nenávisťi uplatňované v teoretických spisech a sloužící k obhajobě kruté koloniální politiky (zatlačování a hubení Indiánů, hony na otrocky a obchod s nimi, zatlačení původního obyvatelstva Austrálie anglickými trestanci, anglické panství v Indii apod.) se objevily i názory pokrokové, vycházející z rovnosti všech ras.

V tomto období začala také „emancipace“ židů, a s ní se vynořila i otázka jejich asimilace s národy, mezi kterými žili. Tento proces byl pro tak starý národ obtížný, a mohl se podle Sallerova uskutečnit v nejlepším případě během generací. Příznivá tendence však byla narušována. Především tím, že náboženský rozpor jako původní důvod k antisemitismu byl rozvojem kapitalismu a s ním souvisejícím nacionalismem doplněn ještě jeho zapojením do mocensko-politické sféry, projevující se v uměle vyvolávané nenávisti k židům. Buržoazní nacionalismus bral na sebe i roušku rasové nenávisťi.

Dalším momentem, který bránil asimilaci, bylo zejména učení Darwinových a Haecklových následovníků a dále Mendelovo učení o neměnné dědičnosti, které zejména s falešnou interpretací „boje o život“ a „přirozeného výběru“ vytvářely zdání jakési skutečně vědecky podložené rasové méněcennosti židů projevující se v neměnných záporných dědičných vlastnostech. Tak k náboženskému odůvodnění antisemitismu bylo připojeno i odůvodnění pseudobiologické, které bylo tragicky dovršeno v době fašistické diktatury.

Vedle toho Saller hodnotí řadu myšlenkových proudů, ze kterých fašisté čerpali. Ukazuje, jak se pozvolna vytvářel na jedné straně zvláštní literární kult nordické rasy, (počínaje Gobineauem, přes de Lapoge, Houstona Stewarta Chamberlaina, Madisona Granta aj.), která byla prohlašována za výkvět kultury v Evropě, na druhé straně silný antisemitský proud, prohlašující „židovství“ za nejhorší, nejrafinovanější, nejnebezpečnější a nejnižší sílu (R. Wagner, Marr, Dühring aj.).

Autor hodnotí i některé stránky Nietzscheho filosofie, operní díla R. Wagnera, staré eposy o Nibelunzích a Gudrun, které stavěly německému národu před oči uctívané hrdiny a jejichž působivost na nejširší vrstvu národa byla v nacistické interpretaci velmi silná. Ukazuje, jak ze všech těchto pramenů, vhodně přizpůsobených, se pozvolna vytvářel onen nacistický kmenový a rasový mysticismus, ono „spojení krve, půdy a osudu“, ona „sounáležitost krevní, jazyková, pudová

a osudová“, na nichž nacismus vybudoval svůj rasový mýtus a jemuž dal nejsilnější výraz Alfred Rosenberg svou knihou *Mýtus dvacátého století*.

Ukazuje, jak se německým fašistům hodilo romantické blouznění od Johanna Gottlieba Fichteho až po Rosenberga, který došel k „božské rase“ — rase německé. Saller se také krátce zmíní o spojení Hitlera s finančními kruhy, o podpoře fašismu těmito kruhy, a ukazuje, proč nacionální socialistická propaganda nalezla mezi maloměstáctvem (ak široký ohlas (inflation, nezaměstnanost, těžký existenční boj)). Antisemitismus — uzavírá autor — se mohl za této situace plně rozvinout. Nebylo vážného protivníka, který by mu mohl čelit. Za jedinou sílu považuje Saller mezinárodní inteligenci, která se sice obrátila proti Hitlerovi, ale nebyla mocenským faktorem a nedosáhla podpory. Autor naprosto nebere na vědomí mezinárodní dělnické hnutí a komunistické strany a jejich boj proti fašismu. Tato souvislost mu zcela uniká.

V následující kapitole se Saller dostává k základní myšlence knihy. Ukazuje, že nacionální socialismus se prosadil v podstatě jako dogma v těchto směrech: v pojetí rasy a národa, ve vysokém ocenění arijců, v označení židů za podlidí a konečně v rasové hygieně s jejím nordickým cílem chovu a sterilizačním zákonodárstvím.

Následuje zajímavý podrobný rozbor těchto jednotlivých oblastí. Autor především ukazuje, že nacionální socialismus nikdy neměl jasnou terminologii v základních pojmech (např. druh, rasa, národ). Pojmy se nejen navzájem zcela libovolně proplétají, ale — zejména v Hitlerových projevech — naprosto se liší od vědecky definovaných pojmů. Saller rozebírá velmi podrobně problematiku druhu, rasy a národa z hlediska antropologie, cituje řadu autorů a dokazuje, že nacismus vycházel ze statické stránky učení jednotlivých badatelů (typický je v tomto smyslu zejména Schemann, který byl po smrti oslavován jako typický německý učenec). Rozebírá rasovou teorii nejvýznamnějšího představitele učení E. Fischera a jeho definici rasy, dokazuje její nevědecký charakter a staví proti ní dynamické pojetí rasové otázky. Základní rozdíl mezi nimi tkví v tom, že dynamická definice vychází z určených rasových znaků objektivními, přírodou danými podmínkami. Tím je dána možnost, aby při charakteristice rasových rozdílů byly brány v úvahu jak stránky kvalitativní, tak kvantitativní. Tak se současně přihlíží k proměnám ras v souvislosti se změnami okolního světa a myšlením. V souvislosti s tím zkoumá také vztah rasy a okolního světa, znaky ras a vývoj ras v národy.

Při rozboru fašistické rasové propagandy poukazuje na to, že nacisté potřebovali k propagaci svého nordického cíle vytvořit nordicko-arijské rase „protirasu“, která by koncentrovala nejhorší vlastnosti a tím dokazovala svoji méněcennost. Tak špatní nebyli podle nacistů jen židé, ale téměř všechny evropské rasy, zejména slovanské. Pro-

to byli také jiné národy stavěny do protikladu k ideálnímu typu indogermánsko-arijskému, který dal světu kulturu a který jediný měl právo na světovládu (arijský, indogermánský, germánský, německý, nordický, nadčlověk, čistá rasa apod. byly pro nacionální socialismus synonymem pro stejný pojem).

Bylo úkolem německých badatelů, aby dokázali tuto jedinečnost a nadřazenost. Za tímto účelem byly pořádány již před r. 1933 soutěže a vypisovány ceny na „vědecké“ práce z tohoto oboru. Tak např. v roce 1927 byly v časopise Volk und Rase uveřejněny výsledky soutěže o nejlepší práce o germánské rase, které pak sloužily jako teoretický základ pro představy, jak má vypadat nadčlověk (tyto představy byly později základem pro výběr do SS).

Saller ukazuje základ takovýchto akcí a poznamenává, že jejich autoři vycházeli spíše z germánské mytologie než z vědy. Krok za krokem rozebírá jednotlivá tvrzení, která měla dokazovat čistotu německé rasy „od Adama“, tj. od osídlení Evropy, ukazuje na lingvistické a antropologické souvislosti, rozebírá antropologické a archeologické nálezy v jednotlivých částech Německa, poukazuje na rozmanitost forem pradávného člověka a ukazuje neudržitelnost základních pilířů nacistické rasové argumentace.

Smyslem této kapitoly je ukázat nevědeckost nacionálně socialistického učení o původu a jedinečnosti germánské rasy, která měla podle nacistického rasového učení osídlit severní Evropu již v době, kdy byla na prostě neobyvatelná, neboť byla pokryta leďdovcem. Je proto pravděpodobné, říká Saller, že původní člověk přišel z pevniny a podle Paudlera (který pravděpodobně zahynul v koncentračním táboře) nebylo vůbec osídlení severu záležitostí indogermánskou.

Saller ukazuje, že vznik německé rasy nebyl jedinečnou záležitostí, a že ani po usazení ras nelze hovořit o jejich neměnnosti, neboť evropské národy se neustále mísily. Proto nejsou Němci čistými Germány, Francouzi čistými Kelty nebo Galijci, Italové čistými Rimany. Všechny národy a rasy se během doby vyvíjely a vyvíjejí, mísily se a mísí, a to platí i pro židy. Židovská ortodoxie ztratila emancipační částečně svůj význam a přestává hrát významnou úlohu. Biologicky nelze boj proti židům odůvodnit a také boj nacionálního socialismu nebyl přirozeně biologickou nutností, jak tvrdili fašisté, ale jen jedním z momentů boje nacistické reakce o světovládu.

Zvláštní pozornost věnuje Saller rasové hygieně, a to jak jako teoretické disciplíně, tak jejímu praktickému uplatňování.

Zakladatelem eugeniky (rasové hygieny, Erbhygiene) byl Darwinův příbuzný Galton. Původní smysl Galtonovy definice eugeniky spočíval v tom, že je to věda, která se zabývá všemi vlivy, jež mohou zlepšit vrozené vlastnosti. Šlo tedy o péči o dědičné vlastnosti, o přenášení vrozených vlastností na další generace.

Některé části Galtonovy definice přejali

nacisté a předložili je německému národu ve smyslu nordického cíle chovu (Zuchtziel), tj. pěstování zvláštního německého člověka. Židé byli označeni za podlídi a měli být vymýceni jak studenou cestou sterilizace, tak vyvražděním. Vyvraždění židovského obyvatelstva bylo první etapou na cestě znordičtění německého národa, oddíly SS byly především a vzorem znordičtění. Rasovou hygienu propagoval především Lenz, který vycházel z nutnosti vést germánskou rasu k nejzářivějšímu rozkvětu a výši, jakých ještě nikdy nebylo dosaženo. Tvrdil, že německý národ je poslední výspou germánské rasy, je dilem tisíciletí a tisíciletí by se se zánikem této rasy zhroutila.

Lenz to byl, který také vypracoval plasticitu typů pro nordické nacionálně socialistické spekulace (výšku těla, formu a velikost hlavy, barvu kůže, vlasů, očí apod.). Rozpracoval i duševní stavy ras a vytvářel vnitřní rasovou hierarchii podle stupně podílu nordické krve.

Saller rozebírá jednotlivé argumenty stoupenců rasové hygieny a připomíná, že v průběhu vývoje došlo k fyziologickým i psychickým změnám v obyvatelstvu. Zvětsila se výška těla, urychlilo se dospívání, oddálila se doba klimakteria apod., ale to není jen záležitostí nordické rasy, ale záležitostí lidí vůbec a souvisí úzce se společenskými skupinami, s jejich výživou a sociálními podmínkami. Rozvoj psychických vlastností a vloh není jen záležitostí dědičnosti, ale i prostředí, ve kterém člověk vyrůstá. Saller však poukazuje i na širší společenské souvislosti, které ovlivňují a vedou ke změně psychiky. Mezi ně počítá industrializaci, motorizaci, automatizaci, rozklad rodiny, vzrůst rozvodovosti, pokles výchovné péče rodičů, zaměstnanost matek, předčasně dospívání, delší a obtížnější cvyk k povolání, komunikační prostředky apod. To vše vtiskuje plastické dispozice lidské psychice. Změnou kulturně sociálních podmínek se mění vývoj buď ve smyslu negativním či pozitivním. Jako fyzická vyspělost záleží na výživě, tak záleží vyspělost duševní na výchově, která povzbuzuje či tlumí, kompenzuje a přizpůsobuje vrozené vlohy a sklony.

Saller pak dále vyvrací Lenzovy argumenty (nutnost sterilizace, nutnost rozmnožení nordické krve), polemizuje s autory, kteří jej za války napadali, a s předními ideology německého fašismu. Vedle Hitlera, Goebbelse, Himmlera aj. se zabývá zejména názory Darrého, rozbořem jeho konkrétních návrhů na vytvoření „nové šlechty“ z „krve a půdy“. Walter Darré, který se proslavil jako teoretik knihou *Praxe jako kritérium nordických národů a Semitů* proslul také jako „specialista“ na ženskou otázku. Rozdělil ženy do dvou skupin: v první jsou dívky, od nichž si národ přeje potomstvo, druhé jsou takové ženy, u nichž je potomstvo nežádoucí (buď ze zdravotních nebo z dědičných důvodů). Tyto dvě skupiny podléhají dalšímu dělení a každá z nich má své speciální úkoly.

Darré s Himmlerem plánovali také nové manželské právo, podle něhož by bylo každé